

Sy-li spěwał,
Pěnje dźělał,
Šrowja će
Swójbnu statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnu
Napoć mócnu
Lubosć ma.
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čeršwu. ě da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje dźělał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoću ty.

Z njebies mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

* Sserbske njeđzelske łopjeno. *

Budyschin

6. junija 1926

Bauzen

Čištoć a nakład Čsmolerjez knižicizšćejnje a knižarnje šap. družst. i wobm. ruk. w Budyschinje.
Wulhadža łóždu kóbotu a plaćži bértlětnje 78 šlotnych pjenještow.

1. njeđzela po šwjatej Trojizy.

1. Jana 4, 16—21.

We šwojim wulkim křwalbnym křluschu wo lubosći (1. Kor. 13, 13) rěči šwjaty Pawoł wo najkrajnšich křbłach čłowšeho žiwjenja, to šu wěra, nadžija a lubosć. A kóždy čłowjek wě, šo žane wot tutnych křbłow njezmě pobračowacž we šwójbie. Wěra, nadžija a lubosć, to šu tři křadne hwěšdy, kiž do našeho čžmneho žiwjenja nuts hladaju a jo pšekrašnjuja, jena hwěšda njemóže bjes drugeje bncž. Ale kak dha čłowjekoj to šwětko tutnych hwěšdom horje wošmu?

Wěru drje namašach. Šdnž tež je dženža wjele čłowjekow, kiž wjazn wěricž nohzedža, — to rěka, kiž šo ša mudrych maja a mēnja, šo wěru do Boha njetrjebaju — ale hdnž wěru nimaju, dha maja tola pšiwěru, a hdnž tež njewěra do Boha našeho lubeho Wótza, jene dnyrbja tola pšipóšnacž, šo tež woni wot žjeneje mozn wotwišuju, kotraž móžnišča je hačž woni. Wěru namašach! Kak wjele i tnyh, kiž šu i žyrtwje wustupili, dženža šažo šo wróćeja, dofelž widža, tam wonach je žalostna čžmnosć.

Nadžiju drje namašach. Bjes nadžije njemóže žadny čłowjek žiwj bncž. Młodženž dže i wulkej nadžiju do žiwjenja nuts; naš luby lud ma nadžiju, šo tola bórny šažo lěpše čžakny pšhiindu; a tež šchědžiwž i bēlymi wlošami, kiž wě, šo dnyrbi bórny do rowa šupicž, ma hišće nadžiju, šo je hišće wěčžne žiwjenje. Haj, hdnž mny čłowjekoj pšhi rowach lubnych šemrětnych šejimny, dha hišće thorhoj nadžije nad rowom šajimny, dofelž w našich wutrobach křncži hłóž, šo

šmjercž njemóže kónž bncž, šo šmny hišće i lěpšemu žiwjenju narodženi.

Šdže dha pa namašach dženža lubosć? Jedny šary grichiški filosofo je i lampu wodnjo pšhes hažny bēhač a něšto pntač, a jako šo jeho prašachu: „Ššto pntač?“ dha wón wotmołwi: „Ša pntam čłowjekow.“ Moji lubi, njednyrbimny mny tež dženža i lampami pšhes čłowjestwo hičž a „čłowjekow“ pntačž, to rěka tajkich, kiž Boha lubuja a šwojeho bližšeho kaž šam šo! Šida, njepšchecželnosć, parteiske wěžny, to drje wšhitko namašach, šdže dha pa namašach lubosć mjes čłowjekami? O, šo by lubosć pšhezo wutrobnišča byla mjes nami, w našej šwójbie, w našich wožadach, w našim ludu! Tuž dha pójmny, kēžbujmny na napominanje našeho teksta: Wojuj wo prawn šwjatu lubosć.

1. Potom šny Boži pšchecžel.
2. Potom mašach wjekele na šudnym dnju.
3. Potom šny prawn wucžobnik twojeho Kņjesa Jesom Křnyšta.

I.

Bóh je lubosć! Kažke njewurjekniwe šbožo leži w tutym křlowje. Njesny tny hišće ženje to šbožo šacžuwacž? Mny šmny žiwi pšhi špocžatku lětnego čžaka. Šadny naž leži nalětny čžak še šwojej žnylej křaknosću. Nētk budžemny bórny šažo dary widžecž, kotrež šemja nam pšhihotuje. Njebježa wuliwaju dešćež a křlónzo; plodny lēcža a našmny budžemny šažo křowacž móž do bōžnjow; šyma budže i wošebitej křaknosću šemju wupnyšicž. Njednyrbjało to wšhitko čłowjekow na tu mnyšl pšhinječž: tuta móž, kotraž połnosć tajkich darow nam pšhed nohi wužnypa, móže jenož móž lubosće bncž.

Bóh je luboscź! To wobšwědźi tež twoje žiwjenje: „wón je naš přjedny lubowak“. Přjedny hacź je semju stworił, je Bóh hižo we swojej lubosczi wobšamknył: dajće nam cžłowjekow stworicź. A přjedny hacź hrěšny pad ło sta, je hižo w Božej radže wobšamknjene było, cžłowjekow wot hrěcha wumóz. Jako my bjese wscheje pomozny do žiwjenja stupichmy, je ło wón hižo sa naš starał, je wón naš pšchi šwjatej kšćenizny sa swoje džěcžo pšchisła. Pšchego, w šrudnych a wjekełnych hodžinach je jeho luboscź naš pytała. Haj, kaž je ło wón wošebje starał sa naš w cžach nudy, to šmy my wschitzy našhonili w tch cžach, hdžež šebi njemóžachmy škoru wjazny khlěb kupicź. A hdnyž bě naša dušha njeměrna, dha je wón naš se šwjatym wotkasanjom Ješom Khrysta troštowak. Haj, šawěrnje: „Wón je naš přjedny lubowak.“ A to bě najwjetšha luboscź našeho Boha, so je swojeho šyna do šwěta pošlak, so by naš wot našich hrěchow wumohł. Bóh je luboscź.

Nětk pať pšchindu tež w cžłowještym žiwjenju cžahny, hdžež na Božej lubosczi dwěluja. Hdžež ło praschěch: „Hdže je tutón Bóh, kiž chze luboscź bycź?“ Šlaj, tež Ješuš Khrystuž je w nožny swojeho cžěrpjenja wołak: „Mój Božo, cžehodla šy mje wopušćicź?“ Bóh cze lubuje tež we twojich cžěžkich hodžinach. Wón dyrbi cžłowjekow tež do kšubowoscze njescź, so by cžłowjeku hordu wutrobu šašo ponižnu šćinił, so by cžim nutrnisho hladała k tym horam, wot kotrychž jej pomoz pšchindže. Pšches kšichž ke trónje. To njesabudž we twojim žiwjenju. Bóh je tola luboscź.

To je to najwážnišče, so „my woštanjemy we Božy“. Pšchetož šchtóž w lubosczi woštanje, tón woštanje w Božy a Bóh w nim. Tón je Boži najšwěrnishy pšcheczel, kiž w Božy woštanje, kiž lubuje to město, hdžež Boža cžescź bydli.

II.

Boži pšcheczel ma tež wjekele na šudnym dnju. Pšchetož na tym ło ta luboscź dołonja pola naš, so my bychmy do wěrnjenje měli na šudnym dnju. Bojoścź njeje w lubosczi. Luboscź k Bohu tam njeje, hdžež je pódla bojoścź pšched cžłowjekami. My njechamy ło bojecź, našhe Bože džěcžatstwo i wekełosczy pšched cžłowjekami wušnacź; tež niz pšched nje pšcheczelemt. Pšchetož my wěmy, so hodžina pšchindže, hdžež mamy šmjerczi do woblicža hladacź. Šchtó njeby tu kšchepotak? Wěšch tola potom, so našch pšched Bože woblicžo štu picź, pšched woblicžo twojeho šudnika. Wěšch tola, so tež sa tebe hodžina šamošwenja pšchindže.

Haj, hdnyž njeby potom ničžo wjedžak, so Bóh je luboscź, hdnyž njeby ničžo wjedžak, so je wón swojeho šyna do šwěta pošlak tež sa tebe, so wschitzy, kiž do Ješom Khrysta wěria, šhubjeni nješku, ale wěčne žiwjenje herbuj; haj, kaž je to potom žalošna šmjercź! Šadwělowani, bjes nadžije, bjes wěry, bjes luboscze dyrba tajžny kšudži ludžo potom tónž wsacź.

Sa naš pať reka: Bojoścź njeje we lubosczi. Bojoścź drje njewěrijazny cžwiluje, a to ło wošebe na šmjertnym dnju pošakuje; wot naš pať dyrbi rečacź: ta dołonjana luboscź Boža wumjeta tu bojoścź. Bohu budž wěčnje džak, so my potom wěmy: Š nami dže domoj k našchemu wótzei pšches Ješom Khrysta. Ale jene chzemy šebi tola do wutroby pišćacź a njechamy loškomyšłni bycź: pola naš jenož dołonjana luboscź bojoścź wumjeta. Pšchetož kaž Bóh je, tak dyrbimy my tež na šwěcze bycź. Tak chzemy šašo we woblicžu šmjercze na to napominanje šedžbowacź: lubujmy jeho, pšchetož wón je naš přjedny lubowak.

III.

A hdnyž ty tak wójuješch wo šwjatu luboscź Božu, potom šy ty tež prawny wučžobnik twojeho Šbóžnika Ješom Khrysta. Hdnyž pať šchtó rjeknje: „Ja lubuju Boha“ a hidži swojeho bratra, tón je šhar. Pšchetož šchtóž swojeho bratra njelubuje, kotrehož wón widži, tak móže tón Boha lubowacź, kotrehož wón njewidži?

Potajkim: luboscź k bratram je wjele lóžicha hacź luboscź k Bohu. Š kažta hida a njepšcheczelnośc mjes nami wschitimi, kažte politiske pšchescžěhanje! Kať dalošo šmy hišće šdaleny wot praweje luboscze k Bohu, hdnyž njemóžemy we našchim ludu pšches jene pšchincź. Pšich šebi, njeměrnny ludo našheho cžaka, pišch šebi do wutroby: šchtóž Boha lubuje, tón dyrbi tež swojeho šobucžłowjeka lubowacź. Wjazny dnžli juntrócź je to twój Šbóžnik Ješuš Khrystuž wuprajił. Kšudnych, šhornych, hubjenych cžłowjekow namakašch dženkša wschudzom. Namakašch cžłowjekow niz jenož w nudy cžěla, ale hišće wjazny w nudy dušhe. Šawjedženych, njepšcheczelow dołola wołola! Šida je hešło dženkšisho šwěta. — A k lubosczi wołak naš Bóh. Na kažti kšob chzemy my pošću-šacź. Ja měnju, so njemóže žana njewěstośc bycź: wón je naš přjedny lubowak. Šo my we lubosczi Božej šejimy, to chzemy pošćacź i tym, so my tež našich šobucžłowjekow lubujemy. Tak wobšwědč tež ty to we twojim žylym žiwjenju, mój lubny šobušćeschizjano, so ty prawny wučžobnik šy swojeho Knješa Ješuša Khrystuša, so ty lubuješch, hdžež drušny hidža. „Pšchetož ty pšchislašny mamny my wot njeho, so tón, kiž Boha lubuje, tež swojeho bratra lubowacź dyrbi.“ Bóh je luboscź! Šamjen.

Pawoł Gerhardt, jeho žiwjenje a šerlusche.

Krótki naczišć k jeho 250. pošmjertninam, 7. VI. 1926, —
podať M. U.

(Pošćacžowanje.)

Hdnyž běšhe Luther nowny šerluschy ewangelija šaspěwak, jeho Šans Šachs, šnaty Šórimšći (Šürnbergšći) mišćtrošpěwak, štrawješhe jako „Šělogorškeho šokolika“. Tónle šokolik pomłodženy je — Pawoł Gerhardt. Še wschěch špěwarjom ewangelškeje žyrkwje njeje žadny tak šłódko a wofšchewnje špěwak kaž wón. Pšchirunacź pomha došnacź. Šenje njeje „špěwaza žyrkej“ tak wjele a tak rjenje špěwaka kaž we cžěmnej nožny 30 lětnje wójny. Přjedny Gerhardta Šosua Štegmann, Šan Matej Majšart, Šan Šeermann a drušny šy sa to pšchikladny abo šwědkojo. A rowjenškojo Gerhardtowi, i nim 1607 rodženi, šy Šan Rišć, M. Kšchecžan Keimann a Šalentin Šhilo a pódla nich žyla wulka šyła ewangelškich špěwarjom. Woni wschitzy šy šwojich šerluschow dla nam droholubi, a ičh mjena šo na wobwošny žyrkwje kšyšćija jako jašne hwěšdy sa wschě cžahny, narodny a ludny. Še wschěch šobušpěwarjom pať Gerhardt wušćupuje jako najwjšći wjetch a je wušwolenny lubušć ewangelškeho luda. Kaž cžasto w běhu lěšćotkow wopomnješće dnny jeho naroda, wušćupa a šmjercze šo wrócza, šběha šahorjenje sa njeho šo šnowa a pšchego šašo. Wón je naš bóle dnžli wschitzy drušny se šwojimi šerluschemi sa šebje došć, — tak naš, kaž šwój cžak. — Šchto dawa jim tule njepšchecžiwitu móž nad wutrobami a tole njeshinite kušćo? To je wošebje ičh cžijće lutheršći ród a wušnam. Jako bašnjeť je Pawoł Gerhardt pomłodženy Luther, žyle ludšći a ewangelšći, němsći a šdobom bašnišćy kaž žadny druhi špěwak ewangelškeje žyrkwje. Šeno 120 šerluschow je wón špěwak, nimo 12 němsćich a 10 šacžonšćich šćad-

noštnych spěwów. Sa to maju pať nimale wšchě nabožnišću a bažnišću hódnošć, a mnohe i nich běchu, kaž A. F. C. Wilmar šwědczi, „niz jeno sa šandžene lěštotki čještna pycha ewangelskeje zyrkwje a němšeho čzucziweho bažnišća, ale woštanu tež sa wšchě pšichodne lěštotki najwubjernišće parle we wěnzju němšeho bažnišća a najnadobnišće drohotki ewangelskeje zyrkwje. S Lutherom pšichrunany ma Gerhardt i nim wjele podobneho, ale šdobom je tola tež wulki rosdžěl mjes jeho a Lutherownymi kěrlušchemi. „Luther, tónle wulki porjedžer, móžny wěrnusnawať, njebojasny čžěštrojicžel noweho čžaša, niz jeno na poli nabožiny: wón móže jeno pšichiskladnje do trunow pšichimnyć, ale fajke šu to šwufi! — přeniotneje možny, nowe, ženje přjedn kšyščane, — štworicžeršće, nawodžowaze, pšchedšnamjenite sa wšchě čžašy! Gerhardt pať, — tež wšchón a zylly muž, tola mjeńšchi dnžli Luther, i tuteje šlať rubany; — tež duchowny rjeť, tola w přenim rjedže špěwať i Božeje mišosće: wón njeruna šo Lutherej we šamorostkej možny a hobrštem wotmachu, niz w nutroščzi jeho wulkeje wóhniweje wutrobny, pšchedbaža jeho pať sa to i bohatštwom maczišny a šynkow, kaž tež i bažniwym wuměštwom. Lutherowe kěrlušče kšincža a brincža kaž trubny a hubony wojowazeje zyrkwje. Gerhardtowe kěrlušče šyncža kaž pišččzele a šwony šwjeczateje wožadny.“ — Luther je wjazny „My-kěrlušchow“, Gerhardt wjazny „Ja-kěrlušchow“ šbažnik. S Lutherom kšyščimny hnydom zylly zyrkej špěwarč, i Gerhardtom najpřjedn jenotliwego kšchěščžana. Šdnž Lutherowny brónjeřski kěrlušch rěť: „Nam twjerdy hród je našch Bóh šam“, tať Gerhardtowny: „Je Bóh, mój pšchedžel, ja mnje.“ To je wšchelatošč dobny abo čžašoweho ducha. We čžašju šwojeho wojowanja štoji zyrkej w přědřu; na jenotliwego kšchěščžana šo jeno jaťo džěl zylly džiwa. W běhu čžaša, wožebje pšches čžěšnosće 30 lětneje wóžny, štupa bóle jenotliwy kšchěščžan do přědřa. Jeho wožobinšće šhonjenja a trěbny šu pšchedmjet jeho kěrlušchow. Tať šo i tamnym šhromadnym wusnawařškim kěrlušcham pšchitowařšcha dale ranšche a wječžorne, kšchžžne a pokojawe, powošanšće a šmjertne kěrlušče. Ale pola Gerhardta tež tute pošbudžowaze a powučžaze kěrlušče jenat a pšchězo ducha zyrkwje dnchaju, a šchtož wón njed tež wo šwojich čžerpjenjach a wječelach, bēdženjach a dobywanjach, štarosčžach a nadžžijach špěwa: wón wě wšcho tať powšchitkownje a po pošnej wěrnosčzi wuradžecž, šo je to kóždemu wěrijazemu kšchěščžanej i wutrobny špěwane. To čžini jeho kěrlušče tať lubodrohe sa wšchě čžašy. Šdnž je Luther štworicžer němšeho zyrkwinskeho špěwa, je Gerhardt tohole špěwa mišchtr, jeho pšchiskladny špišowaczel.

Wěšo tež někotre pošdrohe šamuschki šo mjes jeho bažniškim bohatštwom namaťaju. Najmjenje je jemu pšchedbažnjenje zyllych pšalmow šo poradžilo, dokeľž wón pšchi tom nje-móžesche tať šwobodnje i šhubiny šwojeho ducha tworicž. Ale šchto by to šměl jemu porokowacz? Tež Šchiller a Goethe nještaj jenat mišchtršće šužny wupłodžikož.

To je wěrnó, někotre kěrlušče šu jaťo zyrkwinske trochu pšchedoťhe — hacž na 20 a wjazny hronow. Ale woštudly a wumučžazny pšchi tom Gerhardt ženje njeje, kaž někotři tehdomni a nětcžžijchi hronarjo, kotrymž ma mnohošč hronow prošnosć a duchownu šhubobu jich wupłodow kšyšč a naru-nacz. Jeho radošč w Božy, pošnosć wutrobny a bohatštwomnyšlow wě hrono i hronu pšchisamkowacz runo žikemu žorřu, kotrež pšchi šwojim žolmjenju njesaprahnje. Tehdy mējachu ludžo wšchac tež hišččze šhwile a pošpšchachu šebi šhwile, wožebje sa Bože šlužby. Dženka je to bohužel! hinať. Tola je kěrlušchow kaž: „Wutroba njed šradna džěla nětkole“, „Šlej, šwěćže, hladaj horje“, „Ach, poručž Božu šwěru“, „Ja

i hoščžom šym na šemi“, „Šklónžo kaž škoto i blyšččženjom kražne“ a šchtož doľhich kěrlušchow wjazny je, — šchto džyl jeno jenicžkeho tnyhle mnohich hronow njeměćž? Ja niz. A šchtož je i wječelom a lubosčzu špěwa abo nutrnje šej čžita, tomu tež dženska pšchedoťhe nješju, — tať maťo, kaž wo-ne roščžehnjene, šklódke šynki a „derje wobdarženeho šolo-biľa“. —

Pawoł Gerhardtowny pomnik w Lubinje.

Šo nacžisťu Šr. Šfannschmidta w Barlinje. S pšchedželnej dowolnosčju nakłada Luth. Búcherverein, Breslau, Elšabethštr. 6 i kniži: Paul Gerhardt. Ein Leben- und Zeitbild von Pastor Heinrich Hübnér, Corbach. Škláčžina 1,50 hr.

Prawny wopomnjenje woštanje w žohnowanju (Pšchžř. Sal. 10, 7)! Džakowne potomštwo je Pawoľej Gerhardtěj rjane pomniki nastajaťo. Wón šam pať je we šwojich kěrlušchach dale žiwy, štoji mjes nami jaťo jandžel Boži, měrnny a njewidomny, šanošcha nam šwoje kěrlušče we wožadže; pšchewodža nať pšches zyrkwine lěto je šwojimi kražnymy šwjedženškimy kěrlušchemi, kiž šu nam njeparomne; pošwječža našch džěňski čžať wot ranja i wječžoru; njewuštawa se wječžolymy špěwacz, šrudnych pošojecž, štruchlych šmužecž, špštowannyh pošhlnjecž, a mrējaznyh wužohnowacz. — Šchto džze wšcho to žohnowanje wuměricž, kiž je wón pšchězo a wšchu-dže pošćicžat?! (Šklónčženje pšchichodnje.)

Zyrkej a šlat.

Zyrkwiny šenat ewangelskeje zyrkwje štaropruškich prošwinzow bē 20. a 21. meje šjednoczenny. Jednašche mjes dru-him wo palenju čžělow a šobuškutkowanju zyrkwje pšchi taj-lich šhowanjach, wo kšfirmaziji a wo nabožnym rošwu-

cžowanju w škulach. Tež wo stejnišćozu zyrkwje k ludowemu roshudženju ho rěčesche a ho wobšamknj, k tomu wožadnam roshudženje wošjewicž. —

Praschenja dželenja štata a zyrkwje mjelcža nětke ni-male žyle. Stat a politiske partaje maja nětke druge štarosče a k tomu pschindu bóršy wólby do našeho šafšeho šejma. Tuž nochzeja ho i tutym roshudnym praschenjom nětke šaběracž, a to čim mjenje, hdyž je wulkoštatny šud we Lipsku w rosrižaznych pienježnych praschenjach tak roshudžik, ho stejnišćozu zyrkwje pschipošna a niz stejnišćozu štata.

Wšchelle i bliska a i daloka.

S Budyščina. Šwjatkowna šrijeda bč tak prawje šerbški džej. Wšchellake šerbške šjednocženštwu a towarštwu bčhu pošedženja, šwjetskha šłowne šhromadžišny powołake: tak „Šserbška předarška konferenza“, kotraž ho wot dawna šem na tutym dnju šthadžuje; dale „Towarštwu Pomozny ša študowaznych Šserbow“, „Šserbske knihowne towarštwu“, „Družštwu Šsmolerjež knižicžišćezěrnje“ a druge. Šškoda, šo bč ho pschi tym pschemalo na čzaž džiwalo; tak bčhu wšchellake wuhotowanja na šamžne hodžiny poštajene, tak šo ho jich wjele njemóžesche na wšchelatih šhromadžišnych wobdželicž.

— „Šserbška předarška konferenza“ bč šerbškich duchownych ša šwjatkownu šrijedu po štarym wašhnju k pošedženju šwolake. Pschedžnda, k. šarač Domaščka rosprawješhe po šawodne modlitwje a powitaznych šłowach wo wšchellach wošobinškich naležnosčach, špominajo na k. šararja Mateka, kotrň je na wotpocžinš šchol, na k. šararja Šandrika, kotrň je ho i Klufšha do Poršichiz pschežndlik, i wotkež bč knjes šarač Rššbarč do Lipska wotešchol, na k. šararja Ršchizana, kotrň i Dohny do Klufšha pschindže. — Wotriješne hejtmanštwu je nacžišť wuštawšow „Šwjaska šerbško-němškich a němško-šerbškich wožadow“ pruhowalo a konferenzu pschipošłalo. Tuton ho jenotliwym wožadom pschedpožoji; mējachmy jon ša pschijomny. Konferenza wobšamknj jenohłóšnje, šo ho wšch šjednocženštwu, kotrež w našich šerbško-němškich a němško-šerbškich wožadach ša škutki kšesčizjanskeje lubošče džělaja, w předarškej konferenzu do žyška šjednocža a tak tež našhe wožadny i Lubijskeho a Kamjenskeho wotriješa: šnutsšowne a šwonšowne mišionštwu a druge. Po wšchelatim družim jednachmy na šonzu hišćže wo šerbškich špěwaškich; tola wošta tuto njedokonzane, šštož wobžarujemy, dokelž wěž šhwata. Tuto džělo dnybi ho tak abo hinať dokonzecž, jelišo njednybi pschepošdže byčž!

Se šerbškich wožadow. Na šerbškej předarškej konferenzu šhonichmy nadrobnišhe wo wšchelatih pscheměnenjach na šafškich měštnach našich wožadow. Do Poršichiz je ho psched krotkim k. šarač Šandrik i Klufšha pschežndlik na město k. šararja Rššbarča, kotrň je šafške měštno w Lipsku pschewšak, še šškoda, šo je ho to runje nětke štalo, hdyž počinaja wišdomnje šerbšny duchowni pobrachowacž. Nadžijomnje ho to pschecže dopjelni, kotrež ho w konferenzu wupraji, šo ho k. šarač Rššbarč šažo ras do Šserbow wróczi. Do Klufšha pschežndli ho bóršy k. šarač Ršchizan, kotrň je nětke w Němžach, w Dohnje; to je šwjekelaza powjescž, šo ho šažo jedyn i zušny wróczi. Do Barta pschindže na měštno k. šararja Mateka, kotrň je na wotpocžinš šchol, k. šarač Pawoł Mróšak i Ketliž; wo Ketlicžanškim šafškim měštnje njeje hišćže ničžo dalšhe roshudžene. To je jich wjele pscheměnenjow a wjazny jich hišćže bóršy pschindže, a i nimi štrach, šo wšch hacž dotal se šerbškim duchownym wobžadžene šafške měštna wjazny šerbškeho duchowneho njedóštanu, a to na dalšhe niz, dokelž nam študowazny pobrachuja.

S Poršichiz. „Nět k o m a m y š a š o š a r a r j a“, tak šo Poršichizjo šwjatki šradowachu. Šchtwórtk do šwjatkow k nam pschicžahny, wutrobnje witany wot žyšeje wožadny. Pschiny čzah škulškich džěcži, wožadneje mlodžiny, zyrkwinskeho pschedštejicžerstwa, wješčžanoštow wšchěch wšow žyšeje wožadny, šastupjerjow wohnjoweje woborny a wojerškeho towarštwu čžehnjesche wotčžakowanemu knjesej hacž na mješny wožadny napšchecžimo, hdyž jeho měštopšchedžnda zyrkwineho pschedštejicžerstwa, k. rataški radž. Mittag je šłowami, pošawny šhór i wjekelšym šhěrlušhom a škulške džěcži i wjekelšym špěwom witachu. Knjes šarač Šandrik ho nutrnje džakowasche pschilubjo, šo šwoju žyłu mōž do šlužby noweje wožadny štaji. Čzah ho šawróčzi, šwonny přeni ras noweho knjesa šararja štrowjachu. Šacž na šafški dwór jeho w čzahu domjedžichmy. Tu powita jeho k. wješčžanošta Wšnscha w mjenje wožadnych gmejnow, knjes Lindnač w mjenje wohnjoweje woborny a wojerškeho towarštwu, knježna Šndia Čžěšlitz ša mlodžinu, Šrieda Měrschěz ša škulške džěcži. Se wšchěch šłowow wuklincžowasche wjekele na pschithadže noweho knjesa šararja. Knjes šarač lic. Mróšak witašhe jeho w nowej domišnje, w šerbškej rěcži, jeho napominajo, šo by twarjenje Božeho kraleštwu w Poršichiskej wožadze na šažožku njeboh šararja Krygarja a dr. Rššbarča špěchowať, šštož k. šarač Šandrik i wutrobnymi šłowami pschilubi, wo dowěrenje wožadnych prošho. Pschi šchalžy šofeja štupichmy šebi parčhonšny bliže a wšchitžny pschitomni ho pschekwědcžichu, šo mōžemy wjekeli byčž, šo šmy knjesa Šandrika dóštali. — Druhi džej šwjatkow bu nowy knjes šarač wot kn. tajneho zyrkwineho radžicžela na němškej Božej šlužbje psched štami šemšerjow do noweho šastošnstwa šapoššany. Knjes šollator Šakel pschepoda jemu poštajenške pižmo. Wožadada radošnje špěwasche, zyrkwiny šhór a pošawny jeho witachu. Na šažožku epistole 2. dnja šwjatkow k. šarač Šandrik šwoje šawodne předomanje wotmč, nowu wožadnu witažo a wopominajo k modlitwje, k proštwje a ke šhwalenju. Šeho jednore wašhnje rěčecž, jeho pschekwědcženje wo wěrnosčzi teho, šštož pschipowjeda a jeho wjekela wěra, kiž i jeho šłowow wukhadžesche, naž pschekwědcži, šo je pašněški šij do powołaných a šwěrných rukow ho podať. Na šerbškej šlužbje, kiž bč šhe pschiměrnje derje wopytana, knjes šarač lic. Mróšak noweho šararja wožadze pschedštaji. Wón napominašhe na šažožku 1. Kor., 4, 1 noweho šararja, šo by nowej wožadze i tej šamej šwěru šlužik, kaž dotalnej a po 2. Tim. 1, 7. šo by se dobrej nadžiju a i dowěrenjom na teho knjesa nadawť šwoje jeho noweho šastošnstwa pschedewšak. Šso wjekelichmy na rjanej škladnej a čžistej šerbščiznje kn. šararja Šandrika. Njech ho jemu poradži, zyrkwine šmyšlenje a wěrnú pobožnosč w našhej wožadze šdžeržecž a pschisporjecž. Bóh dai k wšchemu, šštož špocžina, šwoje hnadne žohnowanje.

„Towarštwu evangellškich džělacžerškow Němškeje“ bčhu njedawno šwojich šastupjerjow do Šürnbergka šwolake. Tuta šhromadžišna pošasa, šo tež tuto hibanje rošče. Še jich nětke 120 towarštwow; nimo bayerskich šastupjerškow bč jich tam hišćže na 166 družich. To je dopočas ša to, šo šu tute towarštwu šwólniwe, tež woporny pschinjesčž ša to, šo by ho jich džělo špěchowať; a tola maja ho nětke runje tež tute džělacžerški i čžěžkimi šospodašštimi nušami bčdžicž. Š pschednoššškow njedž šu ščžehowaze napomnjene: „Šedženje a jeho dopjelnenje w žiwjenju džělacžerški.“ — „Dášhe wudošpošnjenje džělacžerški w domjazym šospodarjenju.“ — „Přóšdniny mlodnych džělacžerškow.“ —

Šišťowanje: I. w B. ša 2. po šwj. Trojizny. — Š. we M. ša 3. po šwj. Trojizny.